

жѣнта му, понеже накара мѣчители да бѣга прѣдъ него, и за да доискара побѣдѣтъ отиде да го гони вѣнъ отъ стѣнѣтъ, но прѣди да затѣсе слѣнцето ще ся завърне да заведе Маріанѣ въ храмѣтъ.

Каква слава за насъ! извыкахъ въ едно врѣме и двѣтъ. Какъвъ чуденъ челоуѣкъ! Ще да чуваме да го наричатъ избавитель на отечеството, и въ срѣдъ тѣзи похвалы на радостѣтъ и на възрожденіето ный ще постѣпваме съ него къмъ олтарьтъ.

Слѣнцето бѣше вече на западъ, когато и двѣтъ, като го чакахъ отколѣ съ нетѣрпеніе, чухъ много гласове отъ побѣдители да достигать до ушитѣ имъ. О, майко, извыка тутакъ си Маріана, иде си, иде, и безъ да чака повече слѣзе низъ сълѣбѣтъ, и майка и слѣдъ неѣж. Но щомъ мѣтнѣхъ очи възъ онѣжъ странѣ отъ къмъ къдѣто си чувахъ выковетѣ, познахъ Фридриховѣтъ войскѣ и въ срѣдъ неѣж Раймонда вѣрзанъ, испищѣхъ отчаянно и Маріана паднѣ примрѣла въ обѣтіята на майкѣ си.

Раймондъ, като го карахъ, щомъ наближи, поиска да ся затече къмъ съпругѣтъ си, но войнитѣ които бѣхъ го обградили спрѣхъ го и не го пуцахъ.

Жестоко, извыка той, кога е тѣй земѣте ми животѣтъ. Послѣ ся обърнѣ къмъ Маріанѣ и съ гласъ прѣсичанъ отъ хѣлцанія ѣ подума:

— Маріано! драга моя Маріано! О! виждѣ ми.

Младата дѣвойка която до онзи часъ бѣше примрѣла и не осѣщаше нищо, съ чуваніето на сладкыйтъ онзи гласъ, окопѣти ся и отвори очи.

А Раймондъ насплованъ отъ стражаритѣ си да вѣрви въ пѣтьтъ къмъ тъмницѣтъ дѣто го карахъ да го затворять, повыка:

Примѣте послѣднитѣ ми опрощаванія, Амелизо, нѣжна майко, и ты Маріано, която си первообразіе на дѣщеритѣ и на любовницѣтъ, прощавай, ты, заради коѣто само азъ искахъ да бѣдѣ живѣ. Сбогомъ! Азъ отивамъ да умрѣ, видѣхъ ты и ще да умрѣ съ по-малко огорченіе. Въздържай ся да не плачешъ на гроба ми, който ще бѣде доста славенъ, защото умирамъ мученикъ за славѣтъ на отечеството.

Това додѣ издума той бѣше вече далечъ отъ тѣхъ откаранъ.

Въ сѣщото врѣме ся зададе и побѣдителятъ Фридрихъ възсѣднѣлъ на великолѣпенъ конь и придружаванъ отъ многобройни свѣтъ, а единъ глашатай вѣрвѣше на прѣдъ него и выкаше: «Немпрни подданици, благодарѣте на господаря си, той вы прощава. Нему е доста само смъртьта на Раймонда. Маріана ся примѣкиж тогазъ до